

توسط وزارت بهداشت با همکاری نیروی انتظامی در صورت خرید و فروش داروهای خارجی که غیر مجاز وارد کشور می‌شوند، به عرض می‌رساند:

براساس قانون و آییننامه‌ها، داروخانه‌ها داروی مورد نیاز را از شبکه‌های مجاز خریداری خواهند کرد. این موضوع مورد اتفاق همکاران می‌باشد. تخطی (نه تخلف) از آن نیز مستوجب عتاب و عقاب است. این نیز به حرمت هماهنگی و قانون‌مداری، لازم الاتّباع است. مجری این احکام نیز مشخص شده است.

بر عهده وزارت معظم بهداشت است که دید پدرانه داشته باشد، یعنی آگاه باشد که وقتی

آقای دکتر محمود فاضل، رئیس سازمان نظام پزشکی شهرستان سبزوار نامه‌ای به مدیر کل محترم اداره دارو نوشته‌اند که رونوشت آن به دفتر نشریه واصل گشته است که توجه همکاران را به مندرجات جلب می‌نماییم.

■ مدیر کل محترم نظارت بر امور دارو و مواد مخدر وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی
سلام علیکم:

با توجه به مندرجات اطلاعیه عمومی و رسانه‌ای جنابعالی (۵۳۲/۲۵-۸۸) در مورخ ۱۳۸۳/۹/۸

داروخانه‌ای متولد می‌شود، احتیاج به سرپرستی دارد تا بالنده شود، از او حمایت کند تا رشد و نمو کند، تا به بیراهه کشانیده نشود، آموزش‌های اداری لازم را بدهد، هشدارها را اعلام کند، نهایتاً احکام مختلف و مرحله‌ای را بر جایم او مترتب نموده و در صورت لزوم جهت سلامتی کل سیستم

(اولویت)، وی را از سیستم خارج کند.

وزارت بهداشت، خود منشور اخلاقی آنچنانی با نصب در معرض دید بیماران را تدوین می‌کند، آئین نامه‌ها و مقررات سخت را هر روزه ابلاغ می‌نماید (آنچنان که هیچ شغل و صنفی یا حرفه دیگری چنین نیست)، اعضا این حرفه بدھکار همه اقشار شده‌اند، شأن و جایگاه اعضاء، مدام در دید همگان زیر سؤوال می‌رود، بازرسانی تمام الاختیار نسبت به داروخانه و حتی صاحب اختیار نسبت به حرمت صاحب خانه اعزام می‌کند، به تدریج، این شغل به اعمال شاقه تبدیل شده است، و حال در تازه‌ترین اقدام، اعلان عمومی در صدا و سیما و رسانه‌ها نیز انجام می‌دهد!!! متعجب که چرا این داروسازان را با سرتراشیده و دست از پشت بسته در شهر نمی‌چرخاند؟!

آخر چرا اعلان عمومی؟! چرا تبدیل حرمت حوزه سلامت عمومی؟ چرا مخدوش نمودن اعتماد عمومی؟ آیا روش دیگری نبود؟

مگر جایگاه خود را فراموش کرده‌ایم؟ مگر نقش عسس و داروغه و ... برای خود قایل هستیم؟ مگر این همه احادیث و روایات را در مورد شأن اولیه علم الابدان، از یاد برده‌ایم؟ آیا ورودمان به سمت این علم، این شغل و این حرفه

چگونه بوده است که امروز تیغ را علیه دوستان و همکلاسی‌هایمان آخته‌ایم؟ مگر تحولات مقطعی و فصلی، ما را نیز در دست اندازهای خود می‌لغزاند؛ مگر نه این است که در کشاکش دهر، پخته شده‌ایم؟ اصلاً این تصمیم‌سازان و تصمیم‌گیران وزارت بهداشت چگونه به این نتایج می‌رسند؟ آیا در این تصمیم‌گیری‌ها با نهادهای غیر دولتی مرتبط هم مشورت می‌شود؟ آیا این نهادهای حرفه‌ای غیردولتی، جایگاه ثابتی دارند یا فقط در زمانی که به کار می‌آیند، مورد استفاده قرار می‌گیرند، و در بقیه اوقات، فقط گاهی رونوشت به آن‌ها می‌دهیم؟

اگر هم اتفاقی یا تخلفی رخ می‌دهد، حتماً قانون روش برخورد با آن را مشخص کرده است و اگر مشخص نشده این نقص را باید خود پوشش دهیم. اعلان عمومی این موضوعات نه فقط جری کردن عموم را بر این حرفه به دنبال دارد، که مهم‌تر از همه اعتماد عمومی و سنتی جامعه را نسبت به صاحبان حرف پزشکی از بین می‌برد.

در حالیکه متولیان سلامت جامعه باید نه تنها اعتماد قدیمی مردم را از بین نبرند که اعتمادسازی کنند، در حالی که سازمان‌ها و انجمن‌های حرفه‌ای مانند نظام پزشکی و انجمن داروسازان، به دنبال ارتقا جایگاه حرفه و افزایش شأنیت رابطه پزشک - بیمار هستند، و در حالی که داروساز و داروخانه، آخرین حلقه درمان محسوب می‌شوند، و در حالیکه قانون جدید سازمان نظام پزشکی صراحتاً تاکید می‌کند که؛ دادگاه‌ها و دادسراهای جمهوری

اسلامی ایران در هر یک از شهرستان‌ها باید حداقل چهل و هشت ساعت قبل از احصار و جلب هر یک از صاحبان مشاغل پزشکی به دادگاه یا دادسرا به خاطر رسیدگی به اتهام بزه ناشی از حرفه صاحبان شاغل پزشکی، مراتب را به اطلاع هیات بدوى انتظامی نظام پزشکی شهرستان مربوطه برسانند (تبصره ۲ ماده ۴۱)، شایسته است که بزرگان نیز ضمن درخواست مشورت از انجمن‌ها و سازمان‌های حرفه‌ای مرتبط، جهت تدوین (یا تکمیل) آیین‌نامه‌ها، ضوابط و مقررات، روش برخورد داخلی را اتخاذ کرده و به دست خود به ریشه خود نزنند. (در اساس باید تدوین آیین‌نامه‌ها، و ... به دست انجمن‌ها که نگهداشت حرمت حرفه را نیز تعقیب می‌کنند، با مشارکت وزارت بهداشت بوده و وزارت نیز نقش نظارتی خود را ایفا کند). البته اگر بپردازیم به این که؛ چرا در این رابطه فقط خطاب به داروخانه‌ها ابلاغیه صادر می‌شود؟ آیا پزشکان نیز همانگ هستند؟ چرا این کanal‌های غیرمجاز و بدون هیچ گونه

نظراتی، مفتوح هستند؟ چرا با تشکیل کمیته‌ای مشترک بر فروشگاه‌های این داروها به جز داروخانه‌ها نیز کنترلی اعمال نمی‌شود؟ چرا همین داروهای جدید و موردنیاز مردم را تحت نظارت کanal‌های مجاز وارد نمی‌کنند؟ چرا آنقدر مبالغ گزار مانند گمرکات و غیره به داروی وارداتی می‌بندند که کالای قاچاق، توان رقابت از لحاظ قیمت را با آن داشته باشد؟ چرا ورود این داروهای حتی از کanal‌های مجاز نامنظم است؟ چرا مدیریت همین داروهای خارجی نظم اطمینان بخش را به مشتری نمی‌دهد؟ چرا؟ چرا؟ ... مشتری مداری؟ پاسخگویی؟ ...؟ دیگر در حوصله این مقاله نمی‌گنجد.

امیدوارم با سعه صدر، تدبیر، حلم، مشورت حفظ حقوق حرفه‌ای، و ...، بهترین تصمیم در چهت صیانت سلامت عمومی (که اعتماد عمومی نیز بخش عده‌ای از آن است) گرفته شود.

دکتر محمود فاضل

رئیس سازمان نظام پزشکی شهرستان سبزوار-
داروساز